

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **O.S.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2016, č. j. OD 458/16-3/67.1/16144/NL,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 9. 6. 2016, č. j. OD 458/16-3/67.1/16144/NL, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 3. 2016, č. j. MML 088657/14/2387, 2388, 2389/OD/Ší. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), ve spojení s porušením § 1 odst. 2 a § 17 odst. 1 téhož zákona.

Žalobce nejprve namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný neměl právo rozhodovat samostatně o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 3. 2016, č. j. MML 088657/14/2387, 2388, 2389/OD/Ší, když věděl, že proti žalobci bylo vedeno další řízení o přestupku, u kterého měl žalobce právo na projednání ve společném řízení. Žalobce dále tvrdil, že jeho odvolání bylo podáno včas. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 3. 2016. Posledním dnem lhůty pro podání odvolání tak bylo úterý

22. 3. 2016. O těchto skutečnostech není mezi stranami sporu. Nesporné je i to, že žalobce podal potvrzení odvolání dne 23. 3. 2016 prostřednictvím datové zprávy. Sporné je, zda žalobce podal odvolání již dříve. Žalobce tvrdí, že odvolání podal telefonicky již dne 21. 3. 2016 a dne 23. 3. 2016 odvolání datovou zprávou potvrdil. Navíc dne 22. 3. 2016 podal odvolání i písemně. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádný konkrétní přestupek, který měl být projednáván ve společném řízení. Žalobce také žádným způsobem ani na základě výzvy nedoložil údajné podání odvolání dne 21. 3. 2016. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 3. 2016, č. j. MML 088657/14/2387, 2388, 2389/OD/Ší, bylo zmocněnci žalobce prokazatelně doručeno dne 7. 3. 2016 do datové schránky.

Dne 23. 3. 2016 bylo do datové schránky správního orgánu I. stupně dodáno odvolání žalobce, v němž žalobce potvrzuje podání odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 3. 2016, č. j. MML 088657/14/1827, 1828, 2164, 2301, 2387, 2388, 2389, 3054/OD/Ší, učiněné dne 21. 3. 2016.

Dne 15. 4. 2016 byla do datové schránky zmocněnce žalobce doručena výzva správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání. Ve výzvě byl žalobce požádán o doplnění odvolání, zejména v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. Zároveň byl vyzván k doložení podání odvolání ze dne 21. 3. 2016, neboť toto odvolání správní orgán I. stupně neobdržel.

Dne 16. 5. 2016 žalobce odvolání doplnil v tom směru, že výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože se měl dopustit přestupku podle § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Ustanovení § 16 odst. 1 o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla má však pouze dva odstavce a to odstavec a) a odstavec b). Žalobce dále konstatoval, že nemůže své odvolání blíže konkretizovat, když mu není zřejmé, z jakého přestupku byl uznán vinným.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání jako opožděné zamítnul a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 7. 3. 2016. Zákonem stanovená 15 denní lhůta pro podání odvolání začala běžet dne 8. 3. 2016 a skončila dne 22. 3. 2016. Žalobce byl v prvostupňovém rozhodnutí poučen o tom, že odvolání lze podat ke Krajskému úřadu Libereckého kraje ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení. Odvolání však zástupce žalobce podal prostřednictvím datové schránky až dne 23. 3. 2016, tj. po uplynutí zákonné lhůty. Údajné podání odvolání dne 21. 3. 2016 nebylo žalovanému ani přes výzvu doloženo. Závěrem žalovaný konstatoval, že i když bylo odvolání podáno opožděně, přezkoumal věc dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

(dále jen „správní řád“), a dospěl k závěru, že neodůvodňuje přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení, obnovu řízení ani vydání nového rozhodnutí.

Ve věci proběhlo dne 20. 7. 2017 ústní jednání. Žalobce ani jeho právní zástupce se na jednání bez omluvy nedostavili. Právě žalobce přitom na nařízení ústního jednání trval. Zástupce žalovaného odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že odvolání prostřednictvím telefonického hovoru učinit nelze.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní soudy setrvale judikují, že je-li napadeno správní rozhodnutí, které se nezabývalo podstatou věci, ale pouze posouzením opožděnosti odvolání, lze proti takovému rozhodnutí účinně brojit pouze tvrzením, že odvolání bylo podáno včas (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, čj. 4 As 6/2005 - 59, www.nssoud.cz).

Podle § 83 odst. 1 věty první správního řádu *odvolací lhůta činí patnáct dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.*

Podle § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.*

Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 3. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků podle § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

Uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 3. 2016 bylo zmocněnci žalobce, který jej zastupoval ve správním řízení, doručeno dne 7. 3. 2016. Rozhodnutí obsahuje poučení v tom smyslu, že odvolání je možno podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení.

Posledním dnem pro podání odvolání tedy byl den 22. 3. 2016. Ze správního spisu nelze dovodit, že by žalobce odvolání v uvedené lhůtě podal. Ve správním spisu je založeno odvolání podané dne 23. 3. 2016 datovou zprávou.

Krajský soud nepřisvědčil žalobci v tvrzení, že na odvolání ze dne 23. 3. 2016 je třeba nahlížet jako na včasné, neboť jím bylo pouze doplněno odvolání, které učinil prostřednictvím telefonického hovoru již dne 21. 3. 2016.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 As 331/2016 - 32: „Pokud zákon připouští, že odvolání může být učiněno technickými prostředky ve smyslu § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu (a následně doplněno písemně, ústně do protokolu či v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem), je třeba trvat primárně na tom, aby tyto technické prostředky umožňovaly zachycení podání v takové formě, ze které může správní orgán ověřit, že navazující podání je skutečně doplněním či potvrzením původního.

To potvrzuje i zákonodárcem provedený výčet technických prostředků v § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu, který explicitně uvádí dálnopis, telefax, e-mail. Všechny tyto technické prostředky umožňují jednoznačné zachycení obsahu odvolání (ve formě psaného textu), tedy umožňují ověřit, zda doplnění dříve učiněného odvolání je skutečně jeho doplněním či potvrzením.

Možnost učinit odvolání prostřednictvím běžného telefonického hovoru, tedy formou (pověštinou nijak nezaznamenané) ústní komunikace mezi dvěma či více osobami, která se od běžné ústní komunikace liší pouze tím, že probíhá prostřednictvím telefonů, nevyplyvá ani z jiných ustanovení správního řádu.“

Lze proto uzavřít, že odvolání proti správnímu rozhodnutí I. stupně nelze učinit prostřednictvím telefonického hovoru.

Nutno dodat, že žalobce ani v žalobě neuvedl důvod, pro který nemohl učinit podání jedním ze způsobů uvedených výslovně v § 37 odst. 4 správního řádu. Ostatně ani v samotném písemném „doplnění odvolání“ ze dne 23. 3. 2016 žalobce neuvedl, s jakou úřední osobou měl předmětný telefonický hovor uskutečnit, kdy k němu mělo dojít atp. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Účelové jednání, jež nemá jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování, nepožívá soudní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 - 43, ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 Afs 52/2007 - 50, ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 75/2012 - 39, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014 - 45).

Na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů tak nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více)

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. července 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně